

„Elragadó történet szerelemről, babonáról és gyilkosságról.”

– USA Today

Éjszakai tigris

Szövevényes
regénylabirintus

*fine
selection*

YANGSZE CHOO

Szerkesztői jegyzet – *Éjszakai tigris*

A magyar változat pár ponton eltér az eredetitől, ezek pontokba szedve:

1. A kínai nevek és kifejezések helyesírása a magyar átíráshoz igazodik (a pandémiás helyzet miatt könyvtár híján az interneten fellelhető pinyin átírási lehetőségeket használtam), ezzel kapcsolatban a végjegyzetben szerepel egy mondatnyi betoldás, ami a magyar változatról szól.
2. Az eredetiben a kínai nevek mellett néhány helyen szerepel a Mr. illetve a Mrs. kifejezés, ami nyilvánvalóan helytelen, ezeket javítottam.
3. A szövegben kínai szereplők pár helyen Istenhez fohászkodnak, illetve szerepel az „Isten a tanúm” kifejezés, ezeket egyszerűen átfogalmaztam.
4. Az egyik főszereplő orvos, az eredetiben Mr. szerepel a neve mellett, ezt a magyarban dr.-ra javítottam, egyrészt a nyelvi szabályok miatt, másrészt több esetben is (kórházi környezetben) a szereplők alá-fölérendeltség viszonyainak erősítésére szolgál.

YANGSZE CHOO

Éjszakai tigris

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Apámnak és anyámnak ajánlom ezt a könyvet,
akik a Kinta-völgyben születtek, és ott is nőttek föl.*

1.

Kamunting, Malaya¹, 1931. május

AZ ÖREG HALDOKLIK. Ren tudja ezt, hiszen szaggatottan lélegzik, az arca beesett, és a pofacsontjára ráfeszül a vékony bőr. Mégis azt akarja, hogy Ren nyissa ki a spalettákat. Bosszúsan int a fiúnak, aki nek elszorul a torka, mintha kavicsot nyelt volna. Kitérja az emeleti ablakot.

Odakint csodás zöld tenger látszik: lázálomszerűen hullámzik az őserdő lombkoronája, és ragyogó kék az ég. Ren összerenzen a trópusi verőfénytől. Odébb lép, hogy az árnyéka a gazdjára vetüljön, de az öregember egy mozdulattal megálljt parancsol a fiúnak. A napfény kiemeli kezének reszketését és a csúnya csonkot hiányzó ujjá helyén. Ren arra gondol, hogy mindössze pár hónappal ezelőtt ugyanez a kéz megnyugtatta a kisgyerekeket, és összevarrta a sebeket.

Az öreg kinyitja vizenyős kék szemét – ez a színtelen, barátságatlan tekintet eleinte rémülettel töltötte el Rent –, és valamit suttogni kezd. A fiú közelebb hajol rövidre nyírt üstökével.

¹ Brit Malaya: a Maláj-félszigeten fekvő több állam és Szingapúr összefoglaló neve, amelyek brit fennhatóság alatt álltak a 18–20. század folyamán. Teljes függetlenségüket 1957-ben nyerték el. 1963-ban jött létre a Malajziai Államszövetség, amelyből Szingapúr 1965-ben kivált.

– El ne felejtsd!

A fiú bólint.

– Ismételd meg! – mondja az öreg reszelős, elhaló hangon.

– Ha meghal, megkeresem a hiányzó ujját – feleli Ren tisztán, de halkan.

– És?

Ren habozik.

– És maga mellé temetem a sírjába.

– Jól van. – Az öreg hörögve veszi a levegőt. – Meg kell találnod, mielőtt letelik a lelkem negyvenkilenc napja.

A fiú már annyi mindent elvégzett, gyorsan és ügyesen. Ezt is megcsinálja, bár keskeny válla megrándul.

– Ne sírj, Ren!

Ilyenkor a fiú sokkal fiatalabbnak látszik a koránál. Az öreg sajnálja – szeretné maga elvégezni a feladatot, de már kimerült. Arcával a fal felé fordul.

2.

Ipoh, Malaya Június 3., szerda

A NEGYVENNÉGYET A KÍNAIAK szerencsétlen számnak tartják. Hangzásra épp olyan, mint a „biztos halál”, ezért aztán a négyes számot, sőt bármilyen formában való előfordulását kerülni kell. Azon a baljóslatú júniusi napon pontosan negyvennégy napja volt, hogy titokban dolgozni kezdtem az ipohi Galagonya táncteremben.

Titokban kellett tartanom, mert egy tisztességes lány nem táncol idegenekkel, még akkor sem, ha „tánctanárnak” titulálják. Valószínűleg annak tekintett minket a legtöbb vendég: ideges hivatalnokok és iskolás fiúk, akik megvettek egy kazalnyi jegyet, hogy megtanulják a foxtrottot és a keringőt, vagy a *ronggeng* névre hallgató, bűbajos maláj táncot. A többieket *buayának*, vagyis krokodilnak neveztük. Ezek tele szájjal vigyorogtak, és eltévedt kezüket csak egy-egy jókora csípés tudta megállítani.

Nem kereshettem sok pénzt, ha folyton a kezükre csaptam, de bíztam benne, hogy nem kell sokáig csinálnom. Csak negyven maláj dollárnyi adósságot kell törlesztenem, amit anyám vett fel,

szemérmetlenül magas kamatra. Igazából főállásban egy varrónő mellett voltam tanuló, de abból nem tudtam visszafizetni a pénzt, és szegény, ostoba anyám sem tudta egymaga előteremteni; nem volt szerencséje a hazárdjátékban.

Ha a számolást rám bízta, nem fajulnak idáig a dolgok, mivel általában jól boldogulok a számokkal. Ezt nem dicsekvésképpen mondom. Nem túl sok hasznát veszem ennek a képességemnek. Ha fiú lennék, más volna a helyzet; így viszont frissen megözvegyült anyám nem sok hasznát látta, hogy már hétévesen örömmel leltem a valószínűségszámításban. Az apám halála után támadt szomorú úrt azzal próbáltam kitölteni, hogy órák hosszat róttam a számokat mindenféle papírdarabkákra. A számok értelmesek és rendezettek, ellentétben a házunkban elhatalmasodó káosszal. Ennek ellenére anya arcán továbbra is kedves, halvány mosoly ült, mintha ő lenne az irgalom istennője, miközben azon aggódott, mit eszünk vacsorára. Teljes szívből szerettem őt, de erről majd később.

Amikor munkába álltam a mulatóban, a Mama azzal kezdte, hogy le kell vágatnom a hajam. Éveken át növesztettem, mert a mostoha-testvérem, Shin azzal piszkált, hogy úgy nézek ki, mint egy fiú. Két hosszú copfomba csinos szalagot kötöttem, ahogy azt éveken át tettem az angol–kínai leányiskolában, és azt gondoltam, hogy a nőieség e megtesztelői rengeteg bűnt elfednek, köztük azt az úrinőhöz teljességgel méltatlan képességemet, hogy remekül tudok kamatlábat számolni.

- Nem – jelentette ki a Mama. – Nálam nem dolgozhatsz így.
- De más lányoknak is van hosszú hajuk – próbálkoztam.
- Igen, de neked nem lehet.

Egy rémisztő nőszemélyhez küldött, aki lenyisszantotta a copfjaimat. Az ölembé pottyant a két nehéz, szinte eleven hajfonat. Ha Shin látott volna, megszakad a nevetéstől. Lehajtottam a fejemet, miközben a nő vágott; csupasz tarkóm ijesztően védtelen volt. A nő elől a frufurmat igazgatta, és ahogy felemeltem a tekintetem, rám mosolygott.

– Nagyon szép vagy – mondta. – Pont úgy nézel ki, mint Louise Brooks.

Vajon ki lehet az a Louise Brooks? Nyilván valami némafilmcsillog, akiért pár évvel ezelőtt megőrültek az emberek. Elvörösödtem. Nehéz volt megszokni az új stílust, amikor hirtelen a magamfajta deszkamellű, fiús lányok váltak felkapottá. Persze itt Malayában, a birodalom legtávolabbi csücskében szomorúan kullogtunk a legújabb divat mögött. A Távol-Keletre érkező brit hölgyek arra panaszkodtak, hogy hat vagy akár tizenkét hónappal le vagyunk maradva a londoni módi mögött. Cseppet sem volt tehát meglepő, hogy mire a szalontánc és a rövid haj divatja végre Ipohba is eljutott, a világ más tájain már jó ideje tombolt az örület. Megtapogattam a tarkómat, és féltem, hogy fiúsabbnak tűnök, mint valaha.

A Mama, aki takarékosan mozgott hájas testével, így szólt:

– Új név kell neked. Legjobb lesz valami angol. Louise-nak fogunk hívni.

Tehát Louise-ként táncoltam a tangót aznap délután, június harmadikán. A tőzsde mélyrepülése ellenére Ipoh nyüzsgő városa szinte beleszédült, annyi új épület nőtt ki a földből az ón- és gumiexportból származó pénzen. A délutáni órákhoz képest szokatlanul heves zápor zúdult a városra. Az ég vasszínűvé vált, és fel kellett kapcsolni a villanylámpát, az igazgatóság legnagyobb bánatára. Az esőcseppek

hangosan doboltak a bádogtetőn, és az indiai Goából származó, apró termetű, vékony bajszú zenekarvezető mindent elkövetett, hogy a banda túlharsogja a vihart.

A nyugati táncokért való eszeveszett rajongás nyomán a városok peremén gombamód szaporodtak a nyilvános táncteremek. Voltak köztük fényűző helyek, mint az újonnan megépült Celestial Hotel, míg akadtak egyszerű, nyitott fészerek is, ahová befűjt a trópusi szellő. A hozzám hasonló hivatásos táncosok helye egy elkerített részben volt, mintha birkák vagy csirkék lettünk volna. Ez a karám szalaggal elkerített széksorokból állt. Csinos lányok ültek benne, a mellükre egy-egy számozott papírvirágot tűztek. Kidobófiúk gondoskodtak róla, hogy akinek nincs jegye, ne jöjjön a közelünkbe – a férfiak azonban így is próbálkoztak.

Igencsak meglepődtem, amikor felkértek tangózni. Nem tanultam meg rendszeren Lim kisasszony tánciskolájában, ahol – mintegy kárpótlásul, amiért a mostohaapám kivett az iskolából – a keringőre, sőt még merészebben, a foxtrottra oktattak. Tangózni viszont nem tanítottak. Az már túl nagy vakmerőség lett volna, habár mindnyájan láttuk, hogyan táncolja Rudolph Valentino fekete-fehérben.

Amikor elszegődtem a Galagonyába, Huj barátnőm azt tanácsolta, hogy tanuljak meg tangózni.

– Modern lánynak látszol – mondta. – Biztos fel fognak kérni.

A drága Huj! Ő tanítgatott engem, miközben mindketten részegek módján csetlettünk-botlottunk a parketten.

– Lehet, hogy senki nem fog felkérni – mondta reménykedve, miután egy hirtelen megingástól majdnem a padlóra kerültünk.

Persze hogy nem lett igaza. Hamar rájöttem, hogy tangózni általában a *buayák* akarnak, és ez alól nem volt kivétel az a férfi sem, aki a végzetes negyvennegyedik napon felkért.

Ügynöknek mondta magát. Iskola- és irodaszerekben utazott. Azonnal felrémlt előttem az iskolai füzetek friss papírillata. Szerettem iskolába járni, de ez az ajtó bezárult előttem. Nem maradt nekem más, mint az ügynök üres fecsegése és súlyos léptei. Azt mondta, hogy az írószer és a papíráru stabil üzlet, bár abban biztos volt, hogy jobban is mehetne neki.

– Szép a bőrröd. – A lehelete olyan fokhagymaszagú volt, mint a hainani rizses csirke. Nem tudtam mit mondani, úgyhogy szegény, letaposott lábamra koncentráltam. Reménytelen helyzetbe kerültem, mivel az ügynök láthatólag azt hitte, hogy a tangó hirtelen és drámai mozdulatokból áll.

– Régebben szépitőszereket árultam. – Már megint túl közel hajolt. – Sok mindent tudok ám a női bőrről!

Hátradőltem, hogy nagyobb távolságot tartsak tőle. Fordulás közben olyan erősen megrántott, hogy nekitántorodtam. Gyanítottam, hogy szándékosan csinálta, de a keze önkéntelenül a zsebéhez kapott, mintha attól tartana, hogy valami kieshet belőle.

– Tudja-e – kérdezte somolyogva –, mi kell ahhoz, hogy a nő örökre fiatal és szép maradjon? Tűk!

– Tűk? – kérdeztem vissza, mert annak ellenére kíváncsivá tett, hogy ilyen rossz szöveggel nemigen próbáltak még felszedni.

– Jáva nyugati részén vannak olyan nők, akik vékony aranytüket szurkálnak az arcukba. Egész mélyen, amíg már nem is látszik a tű. Ilyen boszorkánysággal akadályozzák meg az öregedést. Találkoztam egy szép özvegyasszonnyal, aki öt férjet temetett el, és állítólag húsz tű volt az arcában. De azt mondta, hogy a halála után ki kell húzni őket.

– Miért?

– A testnek érintetlennek kell lennie, amikor meghal az ember. Ami benne van, el kell távolítani, és ami hiányzik belőle, pótolni kell – máskülönben nem nyugodhat békében.

Tetszett neki, hogy meglepődtem, és részletesen tovább mesélte az utazását. Voltak beszédes kuncsaftok, és voltak olyanok, akik némán, izzadt tenyérrel táncoltak. Mindent összevetve, jobban kedveltem a beszédeseket, mert ők belemerültek a saját világukba, és nem akartak az enyémben vájkálni.

Katasztrofális lenne, ha a családom rájönne, hogy itt dolgozom másodállásban. Összeborzongtam, ha a mostohaapám dühére gondoltam, meg az anyám könnyeire, hiszen be kellene vallania a férjének, hogy adósságot csinált a madzsongon. Aztán meg ott volt Shin, a mostohatestvérem. Egy napon születünk, úgyhogy mindenki azt kérdezte, ikrek vagyunk-e. Mindig is a szövetségesem volt, legalábbis mostanáig. De Shin már nem lakott otthon, mert bejutott a szingapúri VII. Edward Király Orvostudományi Egyetemre, ahol született tehetségét olyan irányba terelgették, hogy felvegye a harcot a Malayát sújtó orvoshiánnyal. Büszke voltam Shinre: mindig is okos volt, de nagyon irigy, mert kettőnk közül én kaptam jobb jegyeket az iskolában. Mindenesetre fölösleges volt azon töprengeni, mi lenne, ha... Shin már nem válaszolt a leveleimre.

Az ügynök tovább folytatta:

– Hisz a szerencsében?

– Miért kellene hinnem benne? – Próbáltam nem elfintorodni, amikor jó alaposan a lábamra taposott.

– Hinnie kell benne, mert nekem nagy szerencsém lesz! – Vigyorgva újabb éles fordulatot tett. A szemem sarkából megláttam, hogy

a Mama minket bámul. Feltűnést keltünk a táncparketten, ahogy így botladozunk, az pedig nem tesz jót az üzletnek.

Fogcsikorgatva igyekeztem visszanyerni az egyensúlyomat, amikor az ügynök veszélyesen mélyen hátradöntött. Nevetségesen tántorogtunk a parketten. Összevissza hadonászva próbáltunk egymás ruhájában megkapaszzkodni. A férfi keze belemarkolt a hátsómba, közben a ruhám kivágásába bámult. Meglöktem a könyökömmel, miközben a másik kezem beleakadt a zsebébe. Valami kis, könnyű tárgyat éreztem a tenyeremben, ahogy visszarántottam. Tétován kapkodtam levegő után. Vissza kellene tennem; ha meglátta, hogy kivettem valamit a zsebéből, még megvádol, hogy zsebtolvaj vagyok. Némelyik férfi élvezi, ha ilyen botrányt csinálhat; azzal a hatalmában tudja tartani a lányt.

Az ügynök arcátlanul vigyorgott.

– Mi a neve?

Zavaromban az igazi nevemet mondtam meg: Ji Lin, nem pedig Louise. Egyre rosszabb lett a helyzet. Abban a pillanatban véget ért a zene, és az ügynök hirtelen eleresztett. A vállam fölött egy pont-ra meredt, mintha felismert volna valakit, és azon nyomban eltűnt.

Mintha jóvá akarták volna tenni a tangót, a zenekar rákezdett: *Yes Sir, That's My Baby!* A párok megindultak a táncparkett felé, én pedig visszamentem a székemhez.

A kezemet úgy égette az a kis holmi, mint a tüzes vas. Biztos, hogy vissza fog jönni; egész köteg táncjegy volt még nála. Ha megvárom, visszaadhatom, amit elvettem tőle. Úgy teszek, mintha leejtette volna a földre.

A nyitott ablakokon beáradt az esőszag. Idegesen átbújtam a táncosok székeit a parkettól elválasztó szalag alatt, leültem, és kisimítottam a szoknyám.

Szétnyitottam a tenyerem. Ahogy a tapintásából kitaláltam, vékony falú, keskeny üveghenger volt. Mintatartó üvegcsé, két hüvelyk² hosszú, csavaros fémkupakkal. Valami könnyű tárgy koppant a falához. Kis híján felsikoltottam.

Egy kiszáradt, levágott ujj felső két ízülete volt a kis üvegben.

² Kb. 5 centiméter

3.

Batu Gadzsa Június 3., szerda

AMIKOR A VONAT BEROBOG BATU GADZSÁBA, Ren talpra ugrik, arcát az ablaküveghez préseli. Ennek a virágzó városkának, Perak állam brit közigazgatási székhelyének furcsa neve van: a *batu* követ jelent, a *gadzsa* pedig elefántot. Egyesek szerint a város egy pár elefántról kapta a nevét, amik átkeltek a Kinta folyón. Sang Kelembai istent feldühítette a tettük, és a vízből kiemelkedő kőtömbökké változtatta őket. Ren azon töpreng, vajon mit csinálhattak szegény ormányosok a folyóban, amiért kővé változtatták őket.

Ren még soha nem utazott vonaton, bár sokszor megfordult a tai-pingi vasútállomáson, amikor kiküldték az öreg doktor elé. A harmadosztályú kocsi ablakai nyitva vannak, annak ellenére, hogy akár körömnnyi koromdarabkákat is befúj a szél a mozdonyról, amikor kanyarodik a szerelvény. Ren érzi a levegőben a monszun nehéz fülledtségét. Kezével az utazótáskáját szorongatja. Benne van a nagy becsben tartott levél. Ha esni fog, összefolyhat rajta a tinta. Amikor

arra gondol, hogy az öreg doktor gondos, reszketeg kézírása elmaszatolódhat, belenyilall a honvágy érzése.

Ahogy a vonat tovább zakatol, Ren egyre messzebbre kerül dr. MacFarlane elhanyagolt, zezugos házától, ami az otthona volt az elmúlt három évben. Már nem lakik ott. Ren kis szobáckája a szolgák lakrészében, Kwan néni mellett megüresedett. Ma reggel Ren utoljára söpörte fel a padlót, és szépen összekötözte a régi újságokat a *karang guni*, azaz az ócskás számára, aki begyűjtötte őket. Ahogy becsukta a málladozó zöld festékkel borított ajtót, meglátta a szobatársát: a jókora pók csendben szövögette a hálóját a plafon egyik sarkában.

Akaratlanul is könnybe lábad a szeme. De Renre feladatot bíz-
tak; nincs ideje pityeregni! Amikor dr. MacFarlane meghalt, már-
is fogyni kezdett a lélek negyvenkilenc napja. És ez a furcsa nevű
városka nem az első hely, ahol egyedül fog lakni a fivére, Ji nélkül.
Rennek megint az eszébe ötlenek a kőelefántok. Vajon ikertestvé-
rek voltak-e, mint ők Jivel? Ren néha olyasféle bizsergést érez, mint
amikor a macska bajusza megrebben – mintha Ji most is vele lenne.
Felrémlik benne az ikreket összetartó furcsa kötelék, ami figyelmez-
tetni szokta, ha valami készülóban van. De ha hátrapillant a válla
fölött, nincs mögötte senki.

Batu Gadza vasútállomása lejtős tetejű, hosszú, alacsony épület: alvó
kígyó módjára nyújtózik el a sínek mentén. A britek egész Malayá-
ban hasonló, egyszerű vonalvezetésű állomásokat építettek. A váro-
sokban ismétlődnek a fehér színű kormányzati épületek és a füves
padangok, amiket úgy gondolnak, mint az angol gyepet.

A jegypénztárban a maláj állomásfőnök készségesen térképet raj-
zol Ren számára. Ápolt bajusza van, és borotvaélesre vasalt nadrágja.

– Elég messze van. Biztos, hogy nem jönnek ki eléd?

Ren a fejét rázza.

– Majd sétálok.

Távolabb kínai házak sorakoznak: a kinyúló emeleti lakások falai egymást támasztják, a földszinten különféle kis boltok várják a vevőket. Az az út vezet be a városba. Ren inkább jobbra fordul, és elhalad az állami angol iskola mellett. Vágyakozva nézi a kecses, fehérre meszelt faépületet, és elképzeli, hogy vele egyidős fiúk tanulnak a termék magas mennyezete alatt, vagy játszanak a zöld gyepen. Kitartóan kutyagol tovább.

A domboldal Csangkat irányába emelkedik, ahol az európaiak laknak. Nincs ideje megbámulni a brit gyarmatok jellegzetes stílusában épült földszintes házakat. Csangkat túlsó végébe igyekszik, a kávé- és gumiültetvények szomszédságába.

Az eső dühödten csapkodja a vörös földet. Ren zihálva futásnak ered, erősen markolja az utazótáskáját.

Már majdnem odaér egy *narra* fához, amikor a dombra felkapaszkodó teherautó csörömpölése üti meg a fülét. A sofőr lehúzza az ablakot, és odakiált:

– Ugorj be!

Ren levegő után kapkodva mászik be a vezetőfülkébe. Megmentője egy kövér, bibircsókos arcú férfi.

– Köszönöm, bácsikám! – mondja Ren, az idősebbnek kijáró udvariassággal. A férfi elmosolyodik. Ren nadrágjából csöpög a víz, le a kocsipadlójára.

– Az állomásfőnök mondta, hogy errefelé jössz. A fiatal doktorhoz?

– Fialat?

– Annyira azért nem, mint te. Hány éves vagy?

Ren gondolkozik, megmondja-e az igazat. Kantoni nyelven beszélnek, és a férfi rendesnek látszik. De Ren óvatos, nem lazít az éberségén.

– Mindjárt tizenhárom.

– Kis növésű vagy, nem igaz?

Ren bólint. Valójában tizenegy éves. Még dr. MacFarlane sem tudta. Ren kínai szokás szerint egy évvel idősebbnek mondta magát, amikor elszegődött az orvos házába.

– Ott fogsz dolgozni?

Ren magához szorítja a táskáját.

– Kézbesítés.

Vagy inkább *visszaszolgáltatás*.

– Az a doktor kijebb lakik, mint a többi külföldi – mondja a sofőr. – Én nem mászkálnék arra éjszaka. Veszélyes.

– Miért?

– Sok kutyát felfaltak ott mostanában. Még olyanok is eltűntek, amik meg voltak kötve a ház mellett. Csak a nyakörvük meg a fejük maradt meg.

Ren szíve összeszorul. Zúg a füle. Lehetséges, hogy újra elkezdődik, ilyen hamar?

– Tigris volt az?

– Inkább leopárd. Az idegenek azt mondják, lelövik. Mindenesetre ne mászkálj arra sötétedés után!

Megállnak egy hosszú, kanyargós kocsibejáró végében, egy terebélyes fehér házig nyúló, angolos gonddal nyírt gyepszőnyeg mellett. A sofőr kétszer megnyomja a dudát, majd hosszú idő múlva egy ösztövért kínai bukkan elő a fedett verandán, és kezét a fehér kötényébe törli. Miközben Ren kimászik a teherautóból, az eső zaját túlharsogva köszönetet mond a sofőrnek, aki azt feleli:

– Vigyázz magadra!

Ren nekilódul, és végigrohan a bejárón, hogy tető alá kerüljön. A zuhogó esőben átázik a ruhája, és a fiú megtorpan az ajtó előtt: aggodalmasan nézi a széles íkfa deszkákon gyülekező víztócsát. A társalgóban egy angol férfi éppen levelet ír. Az asztalnál ül, de ahogy Ren felbukkan, kérdő tekintettel felemelkedik. Soványabb és fiatalabb, mint dr. MacFarlane. Nehéz olvasni az arckifejezéséből a tükröződő szemüveglencse mögött.

Ren leteszi az ütött-kopott táskát, belenyúl a levélért, és udvariasan, két kézzel nyújtja át. Az új doktor akkurátusan vágja fel a borítékot egy ezüst papírvágó késsel. Dr. MacFarlane mindig az ujjacsonkjával meg a hüvelykjével bontotta ki a leveleket. Ren lesüti a szemét. Nem érdemes hasonlítani őket.

Most, hogy átadta a levelet, Renre rátör a kimerültség: elfáradt a lába. A gondosan betanult utasítások valahogy homályosnak tűnnek; megfordul vele a szoba.

William Acton a papírlapot vizsgálgatja, amit Ren nyújtott át neki. Kamuntingból, abból a Taiping melletti kis faluból küldték. A szálkás, reszketeg írás beteg ember keze vonásának tűnik.

Kedves Acton!

Attól tartok, nincs időm udvariaskodni. Túl sokáig halogattam, és most már alig tudom a tollat fogni. Mivel nincs arra érdemes rokonom, önre hagyom az egyik legérdekesebb szerzeményemet, abban a reményben, hogy jó helyre lesz a házában. Őszinte szívből ajánlom kínai szolgálmat,

Rent. Fiatal kora ellenére jól képzett és megbízható. Pár év múlva nagykorú lesz. Úgy gondolom, jól össze fognak illeni.

*Üdvözlettel, stb. stb.
Dr. John MacFarlane*

William kétszer is átolvassa a levelet, majd felnéz. A fiú előtte áll, rövidre nyírt hajából csöpög a víz, vékony nyakára folyik.

– Rennek hívnak?

A fiú bólint.

– Dr. MacFarlane-nél dolgoztál?

Megint szó nélkül bólint.

William végigméri.

– Nos hát, mostantól nálam dolgozol.

Miközben a fiú ijedt, gyerekes arcát fürkészi, azon töpreng, vajon esőcseppek vagy könnyek szánkáznak-e végig a képén.

4.

Ipoh Június 5., péntek

MIÓTA A KEZEMBEN MARADT az a borzalmas emlék az ügynök zsebéből, szinte nem is tudtam másra gondolni. Az összeaszott ujj állandóan kísértett gondolatban, pedig egy kartondobozba tettem, és eldugtam a mulató öltözőjében. Nem akartam, hogy a közelemben legyen: szó sem lehetett róla, hogy magammal vigyem a varrónő műhelyébe, ahol laktam.

Tham asszony, az apró termetű, madárképű varrónő, akitől a mesterséget tanultam, anyám barátnője volt, és én nagyon hálás voltam ezért a laza kapcsolatért. Ha ez nincs, a mostohaapám soha nem engedte volna meg, hogy elköltözzem otthonról. Tham asszony viszont kimondatlan feltételt szabott: állandó szabad hozzáférésre tartott igényt a személyes holmimhoz. Ez ugyan bosszantó, mégsem túl nagy ár a szabadságomért. Úgyhogy nem tettem szóvá, még olyankor sem, amikor Tham asszony minden adandó alkalommal beszélt a kis csapdáimba: cérnaszálat feszítettem ki a fiókomban, vagy megjegyeztem, melyik oldalon hagytam nyitva a könyvemet. Adott

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ugyan szobakulcsot, de mivel nyilvánvalóan nála is volt egy, semmi hasznát nem vettem. A szobámban hagyni a múmia-ujjat olyan lett volna, mint kecskére bízni a káposztát.

Az ujj tehát a Galagonya öltözőjében lapult, én pedig állandó félelemben éltem, hogy esetleg valamelyik takarító megtalálja. Megfordult a fejemben, hogy leadom az irodán azzal, hogy a táncparketten találtam. Többször is magamhoz vettem a rémes holmit, és elindultam a folyosón, de valahogy mindig visszafordultam. Minél tovább tétováztam, annál gyanúsabbá vált az egész ügy. Eszembe jutott, milyen rosszallóan nézett rám a Mama, miközben táncoltam: még azt hinné, hogy tolvaj vagyok, csak éppen meggondoltam magam. Vagy talán maga az ujj bírta sötét varázserővel, azért volt nehéz megszabadulni tőle. Valami vizenyős kékség volt az üvegcsében, amitől szokatlanul hideg volt a tapintása.

Hujnak persze beszámoltam a dologról. Csinos, kerek arca aggodalmas ráncokba gyűrődött.

– Pfuj! Hogy is tudsz hozzáérni?

Tulajdonképpen csak a kis üveget fogtam meg, de igaza volt – az érintése is felzaklatott. Az ujj bőre úgy megfeketedett és összeaszalódott, hogy leginkább száraz gallyra emlékeztetett. Csak a meggömbült ujjperc és a megsárgult köröm miatt lehetett nagy nehezen ráismer-ni. A fémkupakra ragasztott cetlin egy szám állt: 168. Jó kombináció, hiszen kantoni nyelven kimondva úgy hangzott, hogy „mindenben szerencsés”.

– Kidobod? – kérdezte Huj.

– Nem tudom. Lehet, hogy keresni fogja.

Eddig nem mutatkozott az ügynök, de tudta az igazi nevemet.

A kantoni kiejtése „Ji Lin”, de mandarin kínai nyelven így hangzik: „Zhi Lian”. A Ji nevet ritkán adják lányoknak. A *zhi*, vagyis